RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

nr. 99.570 van 9 oktober 2001
in de zaak A. 94.528/VII-22.429

In zake : 1. XXX,
2. XXX,
die woonplaats kiezen bij
advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van XXX nationaliteit, op 12 augustus 2000 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2000 tot bevestiging van de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van 18 april 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 12 juli 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 20 september 2000 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 6 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 augustus 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BENOIT, die, loco advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partijen, van adjunct-adviseur C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag toepassing vraagt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De eerste verzoekende partij kwam België binnen op 17 februari 2000 en verklaarde zich op 10 maart 2000 voor de tweede keer vluchteling. De tweede verzoekende partij kwam België eveneens binnen op 17 februari 2000 en verklaarde zich eveneens op 10 maart 2000 vluchteling.

1.2. Op 18 april 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 11 juli 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen als volgt :

Ten aanzien van XXX :

> "Betrokkene werd verhoord op 6 juni 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de XXX taal machtig is.

Betrokkene, een XXX staatsburger van T. origine, zou samen met zijn broer M. M. (o.v. 4.398.409) en zijn moeder M. B. (o.v. 4.367.365) op 20 januari 1995 XXX verlaten hebben richting België, waar ze op 23 januari 1995 het statuut van vluchteling aanvroegen. Op 11 oktober 1995 nam de Commissaris-generaal in het kader van zijn asielprocedure een bevestigende beslissing van weigering van verblijf waarna hij naar XXX teruggekeerd zou zijn. Betrokkene zou op 13 februari 2000 samen met zijn echtgenote XXX (o.v. 4.398.410), hun minderjarig kind, zijn broer M. M. (o.v. 4.398.409) en diens vrouw M. G. (o.v. 4.398.409) opnieuw XXX verlaten hebben richting België. Betrokkene zou op 15 februari 2000 in België aangekomen zijn waar hij op 10 maart 2000 voor de tweede keer het statuut van vluchteling aanvroeg bij de Belgische autoriteiten. Betrokkene is in het bezit van een geldig intern XXX paspoort.

Volgens betrokkenes verklaringen op het Commissariaat-generaal zou hij XXX verlaten hebben omdat hij en zijn familie er problemen hadden omwille van hun T. origine. De problemen zouden in juni 1999 begonnen zijn. Op een avond zouden er vijf personen langsgekomen zijn die betrokkene en zijn broer bedreigden. De vijf mannen zouden hen gezegd hebben dat ze elke maand 500 DM moesten betalen. Op het einde van juni 1999 zouden de vijf mannen teruggekomen zijn om het geld te halen. Betrokkene en zijn broer zouden toen het gevraagde bedrag betaald hebben. Enkele dagen later zouden betrokkene en zijn broer naar de burgemeester en de politie gegaan zijn om klacht in te dienen. De politie zei dat ze er op zouden letten maar ze zouden uiteindelijk niets gedaan hebben. In juli 1999 en half september 1999 zouden de vijf personen opnieuw zijn langsgekomen en zouden betrokkene en zijn broer tweemaal de gevraagde som betaald hebben. Op het einde van september 1999 zouden dezelfde personen opnieuw langsgekomen zijn, maar betrokkene zou toen geweigerd hebben om te betalen. Op 16 oktober 1999 zouden betrokkene en zijn broer door de vijf personen aangevallen zijn waarna ze in het ziekenhuis opgenomen werden. Daarna zouden hij en zijn broer opnieuw klacht ingediend hebben bij de burgemeester en de politie. Opnieuw zou hen verteld zijn dat ze er op zouden letten maar in werkelijkheid zou er niets gebeurd zijn. Na deze aanval beslisten betrokkene en zijn familie om XXX te verlaten wat ze op 15 februari 2000 dan ook deden.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de opeenvolgende verklaringen van betrokkene (verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 27 maart 2000, interview Commissariaat-generaal dd.6 juni 2000) niet overeenstemmen. Zo verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat de afpersers de eerste maal kwamen op 4 of 5 juni 1999 en dat ze op het einde van juni 1999 nogmaals kwamen om het geld te halen (verhoorverslag Commissariaat-generaal p.4) Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene dat de afpersers reeds twee dagen na het eerste bezoek terugkwamen om het geld op te halen (verhoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken punt 42). Verder verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat hij en zijn broer na de aanval van 16 oktober 1999 drie dagen in het ziekenhuis lagen en dat ze beiden op dezelfde dag naar huis mochten (verhoorverslag Commissariaat-generaal p.6). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene dat hij vier dagen en zijn broer vijf dagen in het ziekenhuis verbleven (verhoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken punt 42).

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat er verschillende ernstige tegenstrijdigheden bestaan tussen de verklaringen van betrokkene, de verklaringen van zijn echtgenote XXX (o.v. 4.398.410), de verklaringen van zijn broer M. M. (o.v. 4.398.409) en die van zijn schoonzus G. M. (o.v. 4.398.409). Zo verklaarde betrokkene in zijn interview op het Commissariaat-generaal dat ze de afpersers voor de eerste maal betaalden toen ze een tweede maal (eind juni 1999) kwamen. Ze zouden toen de som van 500 L. betaald hebben (verhoorverslag Commissariaat-generaal p.4) Betrokkenes echtgenote verklaarde op het Commissariaat-generaal dat ze de afpersers de som van 500 DM (in Duitse Marken) betaalden toen ze de eerste maal kwamen (verhoorverslag vrouw Commissariaat-generaal p.3). Betrokkenes broer verklaarde op het Commissariaat-generaal dat ze de afpersers bij hun tweede bezoek (augustus of september 1999) de som van 500.000 L. betaalden (verhoorverslag broer Commissariaat-generaal p.4). Ook verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat ze de afpersers toen die de laatste maal kwamen, niet meer betaald hebben (verhoorverslag Commissariaat-generaal p.5). Betrokkenes broer verklaarde op het Commissariaat-generaal dat ze de afpersers de laatste maal wel betaalden (verhoorverslag broer Commissariaat-generaal p.5). Nog verklaarde

betrokkene op het Commissariaat-generaal dat ze na de aanval van 16 oktober klacht zijn gaan indienen bij de burgemeester en politie (verhoorverslag Commissariaat-generaal p.7). Betrokkenes schoonzus verklaarde op het Commissariaat-generaal dat ze na de aanval van 16 oktober 1999 geen klacht bij de politie zijn gaan indienen aangezien dit toch niet zou helpen (verhoorverslag schoonzus Commissariaatgeneraal p.6). Door deze talrijke ernstige tegenstrijdigheden kan er geen geloof worden gehecht aan betrokkenes asielrelaas.

Bovendien dient er te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde op 16 oktober 1999 te zijn geslagen en onmiddellijk hierna van zijn wonden te zijn verzorgd. Uit het door betrokkene neergelegde medische attest blijkt echter dat hij op 18 oktober 1999 door een arts werd onderzocht en dat het attest speciaal werd opgesteld om in een rechtszaak te dienen. Het attest vermeldt daarenboven ook geen hospitalisatie niettegenstaande betrokkene, volgens zijn verklaringen, ten gevolge van zijn verwondingen, enkele dagen zou zijn opgenomen. Betrokkene ontving dan ook op 9 februari 2000 een convocatie om zich op 17 februari 2000 in het regionale politiekantoor aan te bieden om inlichtingen te geven voor een vooronderzoek. Hij verklaarde zelf in zijn interview in dringend beroep dat zijn oproep in verband stond met zijn neergelegde klacht die hij na de aanval van oktober 1999 had ingediend (verhoorverslag Commissariaat-generaal, p.2). Betrokkene ontvluchtte echter zijn land op 15 februari 2000 zonder zich aan te bieden en zonder de resultaten van het onderzoek af te wachten. Aangezien de XXX autoriteiten duidelijk werk hebben gemaakt van de klacht van betrokkene en aangezien betrokkene niet kon aantonen dat deze klacht niet, omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie, op een onrechtvaardige manier zou worden behandeld, moet worden besloten dat betrokkene wel degelijk beroep kan doen op de bescherming van de autoriteiten van zijn land bij eventuele problemen. Bijgevolg kan er in hoofde van betrokkene geen bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie vastgesteld worden. De door verzoeker neergelegde documenten (intern XXX paspoort van betrokkene en van zijn echtgenote, huwelijksattest van betrokkene, de geboorteakte van zijn kind, convocatie van politie dd. 17 februari 2000, medisch attest van betrokkene dd. 18 oktober 1999, huurcontract, rijbewijs) wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet. Ook in het kader van de asielprocedures van betrokkenes echtgenote XXX (o.v. 4.398.410), van betrokkenes broer M. M. (o.v. 4.398.409) en van betrokkenes schoonzus G. M. (o.v. 4.398.409) werden bevestigende beslissingen van weigering van verblijf genomen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegrond vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken 18 april 2000.

De Commissaris-generaal meent evenwel dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaringen, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zouden verkeren.".

Ten aanzien van XXX :

"Betrokkene werd verhoord op 6 juni 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de XXX taal machtig is.

Betrokkene, een XXX staatsburger van T. origine, zou op 13 februari 2000 samen met haar man XXX (o.v.4.398.410) hun minderjarig kind, haar schoonbroer M. M. (o.v. 4.398.409) en diens vrouw G. M. (o.v. 4.398.409), XXX verlaten hebben richting België. Betrokkene zou op 15 februari 2000 in België aangekomen zijn waar ze op 10

maart 2000 het statuut van vluchteling aanvroeg bij de Belgische autoriteiten. Betrokkene is in het bezit van een geldig intern XXX paspoort.

Volgens haar verklaringen op het Commissariaat-generaal zou betrokkene XXX verlaten hebben omdat zij en haar familie er problemen hadden met bepaalde personen omwille van hun T. origine. De problemen zouden op het einde van juni 1999 of in het begin van juli 1999 begonnen zijn. Toen zouden er vijf personen zijn langsgekomen die hen zouden gezegd hebben dat ze elke maand 500 DM moesten betalen. Omdat ze voor hun leven en dat van de kinderen vreesden, zouden ze het geld betaald hebben. Ook in augustus 1999 en in september 1999 zouden ze telkens 500 DM betaald hebben aan de vijf personen. Begin oktober 1999 zouden de vijf personen opnieuw langsgekomen zijn maar toen zouden betrokkenes echtgenoot en diens broer geweigerd hebben om te betalen. Op 16 oktober 1999 zouden betrokkenes echtgenoot en zijn broer aangevallen zijn door de vijf mannen waarna ze voor vier dagen in het ziekenhuis belandden. Daarna zouden betrokkenes echtgenoot en zijn broer opnieuw klacht ingediend hebben bij de politie en de burgemeester maar ze zouden hen niet geholpen hebben. Na het incident zouden ze beslist hebben om XXX te verlaten wat ze op 13 februari 2000 dan ook deden.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat betrokkene haar asielaanvraag hoofdzakelijk baseert op de motieven aangebracht door haar echtgenoot ter staving van zijn asielaanvraag. Wat betreft het door hem ingestelde dringende beroep, dient te worden opgemerkt dat er een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen. Derhalve dient ook voor betrokkene op basis van deze motieven een bevestigende beslissing te worden genomen.

Daarnaast dient er opgemerkt te worden dat er verschillende ernstige tegenstrijdigheden bestaan tussen de verklaringen van betrokkene, de verklaringen van haar echtgenoot XXX (o.v. 4.398.410), die van haar schoonbroer M. M. (o.v. 4.398.409) en van haar schoonzus G. M. (o.v. 4.398.409). Zo verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat ze de afpersers, toen die de eerste maal kwamen, de som van 500 DM betaald hebben (verhoorverslag Commissariaat-generaal p.3). Betrokkenes echtgenoot verklaarde op het Commissariaat-generaal dat ze de afpersers pas 500 L. betaald hebben toen ze voor de tweede maal kwamen (verhoorverslag man Commissariaat-generaal p.4). Betrokkenes schoonbroer verklaarde op het Commissariaatgeneraal dat ze de afpersers 500.000 L. betaalden toen ze voor de tweede maal kwamen (verhoorverslag schoonbroer Commissariaat-generaal p.4). Betrokkenes schoonzus verklaarde op het Commissariaat-generaal dat ze de afpersers de eerste maal toen ze kwamen, de som van 500 DM in XXX munt betaald hebben (verhoorverslag schoonzus Commissariaat-generaal p.3). Verder verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat ze de afpersers toen deze in oktober 1999 kwamen, niet meer betaald hebben (verhoorverslag Commissariaat-generaal p.4). Betrokkenes schoonbroer verklaarde op het Commissariaat-generaal dat ze de afpersers tot aan het incident van 16 oktober 1999 betaalden. Ook verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat haar man en schoonbroer na de aanval van 16 oktober 1999 klacht ingediend hebben bij de politie en de burgemeester (verhoorverslag Commissariaat-generaal p.4). Betrokkenes schoonzus verklaarde op het Commissariaat-generaal dat ze na de aanval van 16 oktober 1999 geen klacht indienden (verhoorverslag schoonzus Commissariaat-generaal p.6). Door deze talrijke ernstige tegenstrijdigheden kan er geen geloof gehecht worden aan betrokkenes asielrelaas.

Gezien het bovenstaande kan er in hoofde van betrokkene geen bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie vastgesteld worden. De door betrokkene neergelegde documenten (intern XXX paspoort van betrokkene en van haar echtgenoot, geboorteakte van betrokkenes kind, huwelijksakte van betrokkene, convocatie voor betrokkenes echtgenoot en medisch attest van betrokkenes echtgenoot, huurcontract, rijbewijs echtgenoot) wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet.

Ook in het kader van de asielprocedures van betrokkenes echtgenoot XXX (o.v. 4.398.410),van betrokkenes schoonbroer M. M. (o.v. 4.398.409) en van betrokkenes schoonzus G. M. (o.v. 4.398.409) werden bevestigende beslissingen van weigering van verblijf genomen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem

betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegrond vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 18 april 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaringen, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zouden verkeren.".

Dit zijn de bestreden beslissingen;

2.1. Overwegende dat in het eerste middel de verzoekende partijen de schending inroepen van de algemene rechtsbeginselen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging, doordat de verzoekende partijen tijdens het verhoor op het commissariaat-generaal nooit geconfronteerd werden met de in de bestreden beslissingen aangehaalde tegenstrijdigheden;

Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen jurisdictionele beslissing neemt, zodat in beginsel de rechten van de verdediging niet van toepassing zijn;

Overwegende dat de commissaris-generaal op grond van geen enkele wettekst noch van enig rechtsbeginsel verplicht is de asielzoeker attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen van het dossier en van het verhoor; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen, in hun opsomming van geschonden geachte bepalingen en beginselen in het tweede middel, onder andere opwerpen dat de bestreden beslissingen artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, schenden; dat deze bepaling wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een bepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag niet dienstig kan inroepen; dat dit onderdeel van het tweede middel niet ontvankelijk is;

2.2.2. Overwegende dat de verzoekende partijen verder menen dat de bestreden beslissingen artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen schenden; dat genoemd artikel 52 de minister van Binnenlandse Zaken de bevoegdheid toekent in bepaalde omstandigheden bepaalde vreemdelingen die zich vluchteling hebben verklaard, al dan niet toe te laten in die hoedanigheid in het Rijk te verblijven; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen krachtens de artikelen 63/2 en 63/3 van de Vreemdelingenwet deze beslissing kan bevestigen, na dringend beroep; dat in casu de commissaris-generaal de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken heeft bevestigd; dat echter niet wordt ingezien, en de verzoekende partijen verduidelijken dit ook niet, op welke manier de bestreden beslissingen welk onderdeel van artikel 52 zouden hebben geschonden; dat het middel niet de voldoende duidelijke omschrijving van de vermeende overtreden rechtsregel bevat noch voldoende duidelijk de wijze omschrijft waarop de bestreden handeling(en) die regel zou hebben geschonden; dat dit onderdeel van het tweede middel, zelfs in combinatie met het eerste onderdeel, niet tot de vernietiging van de bestreden beslissingen kan leiden en niet ontvankelijk is;

2.2.3. Overwegende dat de verzoekende partijen bij de uiteenzetting van hun tweede middel, de schending inroepen van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de materiële motiveringsplicht aangezien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen - zoals de verzoekende partijen stellen - “naliet rekening te houden met de T. origine van de verzoekende partijen en de weinig rooskleurige toestand van de etnische minderheden in XXX”;

Overwegende dat tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is; dat een gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is; dat omgekeerd dan ook, wanneer men in staat is een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, dit betekent dat de verzoekende partijen van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade hebben ondervonden; dat, nu blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de beslissingen kennen, het middel, voorzover het gesteund is op de schending van de formele motiveringsplicht, niet dienstig kan worden ingeroepen;

Overwegende dat, wat de materiële motiveringsplicht betreft, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat dit in de eerste plaats zaak is van de

administratieve overheid; dat de Raad enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat de verzoekende partijen in wezen vragen de feiten opnieuw te beoordelen, maar niet aantonen, en zelfs geen poging daartoe ondernemen, dat het oordeel van de commissaris-generaal kennelijk onredelijk zou zijn;

Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in deze in laatste aanleg uitspraak doet over de feitelijke elementen van de zaak; dat uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het eerste deel van die beslissing op uitgebreide wijze én uiterst gedetailleerd de verklaringen die de verzoekende partijen tijdens de diverse verhoren in het kader van de asielprocedure hebben afgelegd, uiteenzet; dat vervolgens de bevindingen worden weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de hand van deze vaststellingen ten slotte concludeert dat de asielaanvragen van betrokkenen bedrieglijk en kennelijk ongegrond zijn; dat het oordeel van de commissaris-generaal om de asielaanvragen van de verzoekende partijen als bedrieglijk en kennelijk ongegrond te bestempelen niet kennelijk onredelijk is, gelet op de feitelijke gegevens van het dossier; dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van zijn beslissingen in hun hoofde geen rekening zou hebben gehouden met hun origine; dat integendeel de origine van de verzoekende partijen wel degelijk werd overwogen; dat de verzoekende partijen voorbijgaan aan de vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hun verklaringen bedrieglijk zijn omwille van de vastgestelde tegenstrijdigheden; dat de origine van beide verzoekende partijen aan deze vaststellingen niets afdoet; dat het gemis aan geloofwaardigheid niet wordt opgevangen door een verwijzing naar "de weinig rooskleurige toestand van de etnische minderheden in XXX"; dat ook dit onderdeel van het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

<u>Artikel 1</u>.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen oktober tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

L. JOLIE. **E. BREWAEYS.**